

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Hétfő

106. szám.

Pest, július 17. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forint-jával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy annak helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Biztos hírek szerint a közoktatási miniszter egy nevelési lapot szándékozik megindítani, olyan formán hogy a néptanítók e lapot ingyen kapják.

A lap tehát a néptanítók kezébe fog jutni. Azonban a miniszter tovább is akar menni. Bizonyossá akarja magát tenni arról, hogy a lap olvasatni is fog, s ezíránt azon eredeti gondolatra jött, hogy az ingyen példányos olvasók tartoznak minden megküldött számból egy kis kivonatot közölni, s azt jegyzőkönyvbe véve félívenként a miniszterhez beküldeni.

A terv elmondván egy táblabíró körben, nagy bámulat keletkezett rá.

A beküldött jegyzékekből, mint valami semestrális tanulmányokból, más dolguk nem lévén, a közoktatási bureau tagjai classificatiót fognak csinálni.

Lesznek eminens, lezzenek prima, secunda és tertia classisba válók.

Szerény javaslatként bátrak vagyunk a minisztert inkább arra kérni fel, hogy a Nevelési lapok szerkesztését inkább olyan emberekre bizná kiknek írásait lehetetlen nem olvasni.

Nem börtöl kergetik az agarat a nyúl után.

A felsőházra nézve már csak az is, hogy fenntartása végett a hány ember, amnyi terv van készülvén, világosan megmutatja, hogy egyikből sem lehet semmi.

Curiosum gyanánt közlünk itt egy tervet, mellynek pártolására némely political tekintélyek korteskedni kezdenek.

Ezek szerint a választó kerületek képviselői alkotják az alsó házat.

Ez már meg van.

Az alsó házan kívül lenne még felső, felsőbb, és legfelsőbb ház.

A felső házban ülének egyének kiket egy egy vármegye választana ide.

A felsőbb házba minden kerület Tiszán innen Tiszán túl, Dunán innen Dunán túl. A királyhágon túli kerület, Tótország, és Horvátország a tengermelléssel. És így a hét kerület képviselői tennék a fensőbb vagy is simkurfirst kamarát.

Végre a legfelsőbb kamarát, melly egy emberből fogállani kit az egész ország en masse Pesten fog választani.

És pedig könnyű moddal.

Egy nap ki lesz tűzve a követválasztás az alsó házra. — Ez megtartatván a választó népség harmad napra bemegy a vármegye székhelyére hol a felső ház tagja megválasztván a vármegyék a kerületek fővárosába indulnak, a fensőbb ház alakítására, míg végre a legfelsőbb ház emberének választására egy szép reggelen az egész ország Pestre gyűl.

A terv gyönyörű, de hát ha még azokét fogjuk meghallani kik a parlamentarizmus kormányt a municipiumokkal megegyeztetetőknek hiszik.

— Halljunk egy harmadik tervet.

A földbirtokosok előtt, kik az urbéri legújabb törvények által károsítást szenvedtek, legelső teendő a kárpótlási törvények felvétele.

Azon terv gyárnok, ki az előbbeni nagy bölcsességű tervet kifundálta, szerencsésnek érzi magát a tisztelt közönségnek következő ajánlatot figyelmökbe ajánlani. Igen, legyen kárpótlás, még pedig teljes és tökéletes.

A terhek vitelére azonban állapítsák meg, hogy az erre vonatkozó adók vettessenek ki a földbirtokosokra még pedig azon arányban a mennyit ezen birtokosok az urbér eltörlésével elvesztettek.

A terv gyárnok azt hiszi, hogy ezzel egy paragrafuskával mindennek vége volna, s egyszerűségi a nemzeti közbecsület védpajzsa a zálogból haza kerülne.

— És minthogy épen tervezgetéseknél vagyunk lapjaink ügyében is volna egy mondókánk.

Átkozott malheurben vagyunk. Lapjaink vasárnap jelennek meg, s tetszik a nem felelős gondviselésnek ezen a nyáron vasárnapra mindíg esős időt rendelni.

Feltettük magunkban, hogy ha még egyszer vasárnap eső lesz, otthon maradunk s lapot adunk ki, s helyette egy más hétköz napon midőn szép idő lesz, tartandjuk recreationkat, s kirándulunk

Pestről szokás szerint oly messzire, a mennyire csak lehet.

— Egy pár megkülönböztető jel.

A ki a kábelről akarja megtudni, ki a municipalista, ki a centralista, csak a kraglikra kell tekintenie.

Egyenes fatermődort csak centralista visel a municipalisták vagy nem viselnek semmi fehéret a nyakkendő felett, vagy pedig azt lehajítják. Szinte kérdés támadt milyen a ministerialis kalap, s milyen az oppositionalis.

Tudomásuladjuk hogy e tekintetben nem a kalap formája vagy figurája határoz, hanem, hogy a ministerialisok kemény kalmejű, az oppositionalisták pedig lágy és összegyűrhető szöveget viselnek.

A kemény kalme ezme lánczolatnál fogva eszünkbe hozza a vas kalapokat. —

— Az utcán két tisztas külsejű egyén ment.

Képviselő volt mind a kettő,

Utánok következőnek mások, kik nem voltak képviselők, ámbar időnkben az utcán majd minden második ember képviselő.

Ez utóbbiak között következő párbeszéd történt.

Egyik. Nézd barátom, ezek közül egyik ministerialis, a másik radical.

Másik. Ismered őket?

Egyik. Nem. Hanem láthatod? hogy az egyiknek tetőtől talpig, milly poros a ruhája.

Másik. Nem értelek.

Egyik. Még nem tudod. A radicalok padjait soha sem porozzák. Új le csak egyszer a baloldali padokra, vagy állj ott a fal mellé s nézd meg magadat.

Másik. A gőz gondolta volna hogy ilyen fincusságot találjanak ki a ministerialis emberek.

Pest júl. 17.

Ülés a képviselők házában. Tárgy. A ház szabályai, s több ide vonatkozó s ide nem vonatkozó dolgok.

Az oppositionnak tegnap előtti kemény fellépése a ministerialis oldalra nagy hatással volt.

Meghökkenetek a fiuk.

A ministerek kikerül a múlt hetekben azt irtuk hogy a horvátokat a táblabírák istene segítségével az egyiptomi csapásokkal akarják megtörni, ma az oppositiót akarják illyenemű égi tüneményekkel szétoztatni.

Nem mondjuk épen hogy a ministerek, hanem inkább azok kiket a ministerek a teremrendezés körül megbiztak.

Ma az egész ülés latt az oppositionalis padok felett a legsértőbb légnyam folyt keresztül.

A padok percaenkint üresbek kezdtek lenni, s a tagok át szállinkoztak más gyanus helyekre.

Az átvándorlást Kovács Lajos a ministerim politikai Chiffinchje legelőször vette észre, s azonnal szopogatni kezdvén plajbászat sürgölődött a tagok között, s ha tán egyet sikerült megcsipnie, nagyobb öröme volt azon egy eltévedt juhocskán mint a többi kilencz vén kilencz meglevőn.

Azenban hintat a remény, hogy a siker nem nagy volt. Kovács Lajos úgy tett mint a fősvény gazda, szüret után maga jár el böngészni.

Az első vita tárgy az interpellatiók theoriája volt.

A követek mind azon véleményben voltak, hogy a ministeriumot interpellálni minden tagnak van joga, s a minister az interpellatióra tartozik felelni, hanem azt a ház fogja elhatározni, hogy a minister feleletét kielégítőnek tartják e, vagy nem.

Mindenki így vélekedett, így vélekedik egész Europa. Széles világon csak Asztalos Pál gondolkozik másképen.

És Asztalos Pál ellenkező véleményére a házból vagy tizenkettőnek kedve kerekedett czáfolatokba bocsátkozni.

Asztalos Pál szerint e ministerium, az ország legmagasb magistratusa. Bizony régen nem halottunk ilyen rakócziánus politikai doctrinát.

Vlád Alajos radical felhozta, hogy a közlönyben sok szóló beszéde mellé csak az van téve „Egy képviselő s kéri a tudósítokat vennének magoknak annyira fáradságot, hogy a szólók neveit kikundschafolják.

Felelet. A ki felszólal ha magát ismeretlennek hiszi, mondja meg előre nevét illetétképen . . .

Ego Josephus Bernát...

Ego Joannes Csiki complurimorum inclitorum Cottum tabulae iudiciariae assessor ex primoribus.

Későbbben ott hol a kamra tagjainak eltávoztatásáról volt szó Madarász László az incompatibilis kérdését hozta fel.

Vannak számosan követek, kiknek három, négy, ötezer pengő forintos hivataluk van, ezekről feltehetően, hogy éjjel nappal dolgozunk van s mégis itt ülnek órahosszat a kamarában s a viták alatt nevetgélnek ha valami vicz történik s ezen felül meg napi díjul kapnak 5 p. forintot.

Madarász beszéde ujjalmutatás volt e bo-trányra.

Szólok azonban e tárgyat tüzetesen s alkotmányos tekintetből egy más alkalommal akarja felvetetni, ez alkalommal a két hivatalnak csak politikai incompatibilitására figyelmezteté a házat.

Egy némelyek sápadtan néztek össze. És gondolák magokban. Rélad szól a mese.

Részünkről, a mi Madarász barátunk ígért alkotmányos vitáját illeti, reményünket fejezzük ki, hogy az el fog maradni.

Vagy még ott volnánk, hogy a mit tizenhét év óta a francia oppositio minden évben sürgett s a végre február 24. a barricadokon dönt el, azt mi újra kezdjük?

Europa színhelyéről a conservativ párt dicsőségesen kipuskázott. És most, ministereink,

kikről legalább illyes forma reform kérdésekben a szabadelvűséget senki sem tagadta. Ők volnának azok kik ezen eltélt dolgot, újra vita tárgyává tennék?

Mi ezt nem hisszük.

Madarász József kívánta hogy ha a ház megengedje: legyen szabad egyes tagoknak is a kamra elébe személyesen járulni kérvényekkel.

Nem pártoltatott.

Mi nem tudjuk minő kilátások játsztak szóval azalatt míg szavait hangoztatá: az egyet tudjuk azonban hogy egyes petitio a ház asztalára letéve nem sokat szokott használni.

Egy némely 1848-iki modoru petitionariusok pedig ha a kamarába akarnak jönni hozván legalázatos kérelmüket nem igen szokták kérdezni kegyeskedik-e a tisztelt ház megengedni, hogy személyesen tegyék tiszteletüket vagy nem.

Madarász József leszavaztatott. De az ügy nincs veszve. —

Rosz idő után jöhetnek még szebb idők is, s akkor egy füst alatt itt ott holmi egyet mást is el lehetend végeznünk.

Legkomolyabb színű volt a vita az elnök szavazatára nézve.

A többség azt határozta, hogy az elnöknek ne legyen több szavazata, azon esetet kivéve midőn a szavazatok egyenlően ütnek ki, s hogy ekkor az ügyet az elnök szava döntse el.

E határozatot a baloldal a jobbal egyesülve hozta. A centrum nagy kevesebbségben maradt.

A baloldal győzelme kellemes ránk nézve, de ha a vita tárgyat s az eredményt tekintjük a határozat nekünk sehogy sem tetszik.

Ez az elnöki eldöntő szavazat igen jó dolog a Casinokra nézve ha arról van szó szöké szakácsnét fogadjanak vagy barnát. A Marciusra prenumerálnak e vagy a Religio és nevelésre de az ország dolgaira nézve soha sem.

Különösen akkor midőn a pártok oly élesen állnak egymás ellenében hogy mind a két oldalra egyenlő a szavazat.

Akkor határozzon egy fizetett és ministerialis elnök!

Franciaországban ha votumra megy a dolog: szavaz az elnök is rendesen, s ha egyenlően üt ki mind a két szélre az indítvány, mint olyan melly a szükséges többséget el nem nyerte fölre vetetik.

Ez a legtisztább parlamentarizmus szokás.

Igy pedig az elnök a legodiososabb helyzetbe teszi ki magát.

A centrum különben csak azért maradt kevesebbségben mert egy minister sem volt jelen.

Künt voltak a csarnokban. Adja az isten, hogy más egyéb alkalmakkor is kin maradjanak mert akkor a népség bátrabb: hiszen az egerek is akkor czinczognak ha a macska nincs jelen.

Az ülés alatt legtöbb munkasságot fejtett ki a rapporteur: Irinyi József.

Ezen uracs előbbi modorával, melly szerint szüntelen járt le s fel mint mikor ugyan ezen teremben magának a cottillonra tánczosnét keresett, látván, hogy a nézők figyelmét nem nagyon vonja magára, ma új gondolat jutott eszébe.

Fel fel menegtetett a szöszékre vezető lépcsőkre s ott olyan festői stellungokba tévé ma-

gát, mint a millyeneket látunk néha a tanácskozó termek rajzolataiban az Illustrierte Zeitungban.

A karzatok ügye marad mind eddig.

Ennyi történt ma. Egyébb semmi.

Levél Petőfi Sándorhoz.

Czegléd, július 8. 1848

Kedves polgár! hasznos vagy haszontalan lesz levelem? . . . én minden esetre kötelességemnek teszek eleget. Városunkon utazott át a fülöp-szállási deputatio, melly Jász-Berénybe tisztújítás végett volt kiküldve, minthogy épen este érkeztek hozzánk, volt alkalmunk velök bővebben szólni. Előhoztuk nekik önt, a választást és a meggyaláztatást s mostuk őket. A jegyző (a deputatio feje) adta a tónt a többiek utána mondták: miért tolakodott Petőfi? csupán egy nem mondta utána, kinek neve Herpai János ez mindig hallgatott. A vita hosszasan folyt, végre felszólalt Herpai ekképen:

„Édes uraim, én már régen hallgatók és az látom, hogy az idevaló urak egészen másképp beszélnek, mint a szabadszállásiak. Azt mondják az én deputatus társaim: miért tolakodott Petőfi? én pedig azt kérdelem: hát Nagy Károly miért tolakodott!”

Egy deputatus hang: „Nem tolakodott!”

Herpai: „Nem tolakodott? hát miért járt Fülöp-szállásra hozzánk minduntalan posta, hogy csak Nagy Károlyra szavazzunk, lesz jó ebédünk és enni inni?”

Egy deputatus: „Nem jól emlékszik, bátyám uram!”

Herpai: „Egyik lábam a koporsóban, egy szót sem hazudom, isten engem úgy segítjen! (e szavait megtapsoltuk.) Én magam is Petőfi-re akartam szavazni, mert úgy gondoltam, hogy a ki olyan sok szép verset ír — mert én gyakran olvasgatom — és a ki a tavasszal marciusban olyan bátran mert a nép mellett beszélni, és még sem bántották ez ideig, annak bizonyosan nagy embernek is kell lenni, mert ő szegény ember fia, hogy merne hát olyan bátran beszélni, ha neki nagy esze nem volna? El is mentem választáskor Szabadszállásra, de már a sok részeg szabadszállásiaktól nem is lehetett szóhoz jönnöm; azt mondták: még Petőfit sem halgatták ki, mind Nagy Károlyt kiabálta.

Egy deputatus: „Nem voltak azok részegek.”

Herpai: „63 esztendő vagyok, már megesküdtem, hogy nem hazudom; mind igaz, édes urak, a mit mondek. Mikor a pap házához jutottam, láttam, hogy a kapuja ki van nyitva, s a sok részeg ember ott a földön hőmpölyögve kiabálta: éljen Nagy Károly!”

Kedves polgár! előttem fekszik azon czikk, mellyben önt Nagy Károly mindaddig gazembernek lenni mondja, míg ön be nem bizonyítja azt, mit ellene ön az összes magyar hírlapokban közzétett. Ime, én szolgállok egy adattal; az öreg Herpai alkalmasint többet adhat, alkalmasint ki fog tűnni, ki a gazember? — Midőn ezeket önnök írom, a haza az igazság és azon tiszteletnek

teszek eleget, mellyel ön iránt oly határtalanul viseltetem.

Vágó Károly m. k.
Czepléd polgára.

Közelebbi időkben a magyar embernek sok megalázódást kellett tűrnie. Ha elgondolunk egyes eseteket lehelten el nem pirulni.

A most történeti esetről azonban nem érhetjük be a körülírással, ez elégtételt kíván.

A ministerium irkafirka politikájának bekövetkezett leggyönyörűbb eredménye. A nemzet becsülete Europa színe előtt meg van gyalázva. Ugyanis János főherceg — kit a ministerium a királytól arra kért ki, hogy élőszoval mondja meg a lázadóknak a király akaratát — János főherceg most nyájas levélben magához hívja Jasichst, így szólíva őt: „kedves bánom“.

És ebből a következik hogy a herceg közbenjáró a pártitók és köztünk magyar közt, mint ha nem volnánk mi is elég erők rakoncátlanokodókat bánástól megfenyíteni.

Minister urak! Önök e meggyaláztatásért elégtételt szereznek a nemzetnek.

A magyar becsületét széplőtlenül tette önök kezei közé, széplőtlenül kell önöknek azt megörzeni. Önök felelősök. Ha a nemzet elvész arról csak isten tehet, de ha becstelenség éri, azért önök lakolnak.

És meg kell jegyezni, hogy ez is nagyobb részint politikájok eredménye.

Önök mindig diplomaticai uton mentek s egy lépést sem tettek a léren, pedig ha ezen járnak a melyet helyzetünk igényel diplomaticai utonként meghajol.

Önök tegnap vért kiméltek s ma már kétszer annyit kell ontani s ha ma is kimélettel vannak, holnap isten tudja mennyit.

Mondják meg János főhercegnek, hogy a magyar nemzet köszöni szolgálati készségét, de nincs már reá szüksége, nála nélkül is elvégzi.

A treue Tyrolerek illyes forma bánásmódhoz inkább vannak tán szokva, de a magyar ember nem.

Mig egy magyar él, az ellene intézett megtámadást csak ő fogja visszafütni.

Illy hangon szóljanak s a magyar nemzet vétségére e szavakat érvényesítendi.

Mondják meg a főhercegnek, hogy bánás módja, még csak nem is fejedelmi.

Ő királyát compromittálta, ki bizalommal volt iránta.

A király letette a bánat, a herceg elismeri őt.

Illy hangon szóljanak, s az ágyudörgésének viszhangja nyomatékot adand szavaiknak.

Bethlen Miklós.

Lássuk mikép alkalmazta a ministerium a szabadság, egyenlőség, és testvériség elvét?

Pest 1848 július 16-án.

„Lorsqu'un gouvernement croit reptésenter une cause juste, qu'il la fasse triompher partout, on le

trionphe est possible; e' est plus que ton droit, c' est son devoir.“

Szabadság! Egyenlőség! Testvériség!

A világ szótárának e szent háromsága volt a jelszó, mellyre felkeltek a népek s harcros szentek a jogok egyedáruságát bitorlóknak.

Az ügyek legszentebbike majd mindenüt daldalmaskodott.

Hol a harsz még nincs kiküzdve, kimenetele kétségtelen.

Nálunk az igék első kikiáltására, a nép első mozdulatára, a válfalak leomlának.

A szabadság, egyenlőség, és testvériség kiön viva — papiroson.

Hittük hogy független feldős kormányunk, mellynek kezéhez letevének a forradalom hatalmát főfeladatai egyikének tekintendő annak elvei életbe léptetését.

Hittük, hogy a kormány, mellyet forradalom szült, át lesz hatva szü-lője természetétől, s minden tekintetben hű marad ahoz.

Csalódtunk!

Első megtagadását a forradalom elveinek a posonyi auto da fére itélt sajtótörvény javaslat tanusítá.

Ezzel a szabadság kapott egy gyöngé puffot.

Mert legelső, legfőbb biztosítka a szabad sajtó illy gyönyörű törvények mellett egy rövid év alatt minden buzgó papját koldusbotra és börtönbe vezette volna.

Egy másik nyilvános megtagadására a forradalom elveinek a zsidó kérdés szolgált anyagul.

A ministerium néhány zsidóféle kenyéririgy nyárpolgártól, és ezek által lerészegített bitang csordától annyira megszeppent, hogy ijedtében azonnal desavouirozta nem csak saját egyéni multját, hanem a testvériség kiküzdött elvét is, mellyet coute que coute fen kellett volna tartania. —

És mit nyert a ministerium e gyáva engedés által? —

Elkedvetlenül azokat, kik égtek a vágytól első alkalommal megmutathatni, hogy érdemesek a nemzet nagylelkűségére, megfosztotta magát egy bizonyos támasztól, olyanok kedvéért, kik ha hétköznap eleget árulnak, és ünnepnap kimehetnek a Steinbruchba, nem bánják, ha akkor lesz független felelős kormányunk, mikor a zsidók mesziása érkezik.

Am szőlítse fel őket a ministerium, hogy menjenek a horvátok ellen?

Tizenhárom napig olvastam a budapesti híradót, ha csak annyi is jelentí magát, mennyi hajdan egy nyúl ellen ment.

Ha bizalom szavazásra kellene menni a la bonheur!...

Azon kívül hogy ezen gyáva engedékenység által oly gyönyörűen magyariztatott a testvériség eszméje, a ministerium elárulta gyengeségét.

És ennek köszönhetjük a számtalan reactionalis kísérleteket, mellyeknek tanui voltunk, és vagyunk.

„Ha egy kormány igaz ügyet képvisel, ennek diadalt kell szereznie mindenütt, hol a diadal lehetséges; ez több mint joga, ez kötelessége.“...

De tán legalább az egyenlőség eszméjét hozta be a ministerium a gyakorlati életbe.

Be bizon.

Lejött Pozsonból, és mihelyest az írószközöket megszerezte, mi mint mondják csak három napig tartott — azonnal a hivatalok betöltéséhez látott.

És itt már az egyenlőséget tökéletesem elérték, a mennyiben minden hivatalokra a nyolcz száz pengő forintostól a haterer forintostokig egyenlően nemes emberek alkalmaztattak.

Egy két ügy nevezett nemtelent csak azért csuszítottak be, hogy elmondhassák. „A kinek tehetsége, volt alkalmaztuk.“

„De ki tehet róla, ha a capacitások unad kutyabőrök? !“

No de erről valamivel többet készültünk beszélni, majd ha az új schematismussal kezünkben jobban tájékozhatjuk magunkat.

Most azzal vigasztaljuk magunkat, hogy szerencsére a ministeri hivatalok nem döntik el a nép sorsát; inkább ez szokta néha eldönteni amazokét.

És ez okból nem is sokat tünődönnék a fölött, ha a ministeri hivatal qualificatioja huszonnégy ösöket föltételezne.

De hogy honvédseregnél is, kivéve a már szolgálatban állott tiszteteket, csupa neves és nemes ember alkalmaztatott, ez már nem oly könnyen megbocsátható; mert oda mutat, hogy az egész ministerium a ministerelnök pápaszemén néz, melly hosszú évek során nagyon megszokhatta kissé aristocraticus színben mutatni a világot.

Nyiri.

— Fülhegygel értették, hogy a 30 éven felülönök általános forradalmat készítenek, tevék nem egyébbb mint a régi állapot visszaidézése, azon állapoté t. i. midőn ők 15 — 19 évesek voltak.

Csernaóni.

Mármarosból.

Hogy volt 1790-ben urak? nemde a hazát szeretni bűn volt akkor is, s önvéreink e Magyarhazának fiai ha katonákká lettek, még néma jelekben sem mondhatták, hogy szeretik a jó anyát, kinek emlőin nőttek fel. Avagy nem oly véradó volt-e a katonaság, mellyet egy szolgáló, nép oly bőkezűen felajánlott, hogy avval mint hitvány rácz cseréppel önkényesen rendelkezzenek?

Ki katona lett, mintegy abjuratio kellett a szabad polgár minden erényét; — a katona megszűnt hű lenni nemzetisége, meg — a zászlón kívül minden — meg a bazája iránt.

Igy volt 1790-ben és azután, s így van Marcius 15-ke után is.

A Gréven-ezred tisztjeit 1790-ben Barkó generalis, mások azért mert folyamodni mertek, hogy isteni és emberi törvény szerint adjanak a magyar ezredeknek magyar főtiszteteket, és az ezred a honban tartassanak, nem zárattak-e el s nem mozdították-e el őket más ezredbe?

Tehát megbüntették a bennök tapasztalt hon szerelmet polgári rények legdicsebbét. És nem így van-e ez most?!

A Württembergi huszár ezred egy százada, miután a marciusi pesti 12 pontot, hol is volt, hogy a magyar hazafiak haza hozassanak a nemzet egy hangu nyilatkozata elfogadta, s a fejedelem az ébredő nemzet vágyait teljesíteni késznek nyilatkozott, — május hóba haza jött a Dnieszter partján, hol erős hiedelmök szerint a hon szerető Árpád állott meg mielőtt Magyarhonba ér vala, — azon helyen esküdtek hűséget ök az ifju magyar-szabadságnak. — Gallicziában Marien Pohl-ban történt a laktanya előtt 28-ik majusba fényes nappal az esküvés, mely napot legünnepélyesb komor est követé, s az elszánt nemes csapat a kényszerített tiszt. Fiáth Pompejus hadnagygyal a Dnieszter hullámi közt termett egymást támogatva uszlatván át a nagy folyón. — Máramaros megye hol hosszú távollét után először értek magyar földet ök úgy fogadta mint illik a csapatot, — körleveleket írt a testvér hatóságokhoz pártolásért. És —

a hadügyminister ur Lenkey kapitánytól vezérelt szökevényeknek nevezi, poenentialis bánkodásra, s tán még ecclesia követésre is inti, s a Ferdinand huszárok közé soroztatja őket. És —

az mind azért mert harczfiaink meg mertek győződni arról, hogy zászló csak addig loboghat felettök természeti s polgári jogilag mig az a honért lobog és nem idegen nemzetek elnyomásaért.

Ök tehát szökevények bűnös hitszegők, mert fezyveresen jöttek, futottak a veszélybe, és nem a veszély elől, midőn lángoló vágygyal kívántak a lézongó illirek lecsendesítésén munkálkodni, vagy a haza és törvényért vivandó csatában dícsősen elesni?

De hát hadügyminister ur, ki a szökevény? véleményem, s úgy hiszem nagyon sokaknak véleménye szerint az: ki szolgálatát hagyja el, ki fut a fegyver és vészek elől ki fut ellenséghez, de ki fut törvénytelen hüntartás ahhoz a kiért kell egyedül, ha nem áruló, harczolnia, élni s halnia az bocsátat uram nem szökevény! Igen de mire annyi szó.

Most is úgy van, mint volt régen

Az a nap süt még az égen.

Ugy bántak 1948ba juniusha a württembergi huszárok egy derék századával mint 1790-ben tetszázad előtt a Gréven ezred tisztjeivel.

Sz. geten jul. 7. 1848.

Jura Lajos.

HIRDETÉSEK.

Tessék olvasni!

Egy tudományosképzültségű, az irodalmi pályán is névről és jó oldalról ismeretes fiatal, ki, okadatos irányczikkei által a nevelési téren is kellő tanszerúséget fejtett ki, nevelőül, vagy valamely radicalszellemű hazafi mellé titoknokul ajánlatik. Értekezhetni vele Magyarutca 519 szám alatt földszint 2-ik ajtó mindennap reggel fél 10 óráig.

Országgyűlési szállások iránt.

Miután az országgyűlési tagok megjelenésének törvényes határideje elmúlt,

s mindedig alig 200 s néhány tag kívánt s fogadott el országgyűlési szállást;

ezennel felszólítok minden országgyűlési tagot: hogy

a mai naptól számítandó háromnap alatti szállás iránt intézkedjék a lovászmesteri irodában;

mivel három nap mulva minden összeírt s lefoglalt szállást vissza fogok bocsájtani eddigi tulajdonosának,

nehogy a státus terhére tovább is üressen álljon,

és csupán csak az Erdélyből, és alsó vidékekről várt követek számára fogok 50—60 szállást feltartani,

Egyszersmind tudatom az országgyűlés tagjaival, miként a lovászmesteri irodát áttemem a színházépületbe,

s az irodába egyenes feljárás van a színházterén lévő lépcsőn Fuchs szivar boltja mellett, de a képviselők házából is oda juthatni a 3—9 osztályteremcin keresztül.

Pest jul. 14. 1848.

Farkas János m. k.

országgyűlési szállások rendezésével megbízott ministeri tanácsos.

Jelentés.

A színházter szomszédságában, harminczad utczában 114. szám alatti házbaa „a kőbánya borsforráshoz“ czimzet vendéglőben ebéd- és vacsorát jutányos áron lehet kapni.

Epen most jelent meg, s Pesten

Heckenast G.

könyvkereskedésében, (Váci utca a nádor vendéglővel szembe) kapható:

Honvédelmi szövetség

kézikönyvül nemzetőröknek és fiatal katonáknak

Irtá

Raksányi Imre.

Tartalom. I. rész. 1) A háboru bölcselői és polit. szempontból. 2) A bajnok természetes tulajdonságai. 3) A hadi erő. 4) A hadi tudományok. 5) Fölolvasások a hadi mesterségről. II. rész A Ligoy, Quatrebas-i és Waterlő-i ütközetek leírása táblákkal rajzokkal és térképekkel. n 8 rét 340 l.

Ára 2 ft. pp.

Magyar közepvasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus

20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek egalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Váczról Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.